

5. postní kázání - ctnost odvahy

Od pýchy a pokory se přesuneme k dalšímu postoji, totiž ctnosti odvahy. Hned na začátku řekněme, že odvaha nemá nic společného s tím, že nebudeme pociťovat strach. Není to žádné chvástání a předstírání síly, není to žádný chlapácky doširoka rozkročený postoj. Je to návyk postavit se strachu, zvláště pro lásku a pravdu, bojovat pro ně, ocitnout

se tváří v tvář nebezpečí, risku i prohře kvůli nim. Je nutná ve všech oblastech života, pokud nezačneme cokoli s odvahou, nebudeme schopni udělat nic.

Náš život je duchovní bitva. Na jedné straně je Bůh, na druhé ti, kdo se Bohu bouří v čele s padlým andělem, ďáblem. V této bitvě, neexistují žádní „civilisté“ a žádná neutrální území. Jedinou možností je odvážně bojovat na správné straně a tak zvítězit, nebo bojovat na straně zla a utrpět porážku. Paradoxem k dosažení skutečné odvahy je opravdový strach. Ježíš nás učí: *„Nebojte se těch, kdo zabíjejí tělo, potom už nemají, co by ještě udělali, ale bojte se toho, který když usmrtí, má moc uvrhnout do pekla. Ano, říkám, toho se bojte!“* (Mt 12,4-5).

Bázeň před Bohem je základem naší odvahy. Spočívá v důvěře v jeho sílu. Sv. Pavlem učil: *„Všechno mohu v Bohu, který mi dává sílu“* (Flp 4,13). Žalm 103 nás učí, že nebeský Otec není nevládný, ale je něžného srdce: *„Jako se smilovává otec nad syny, tak se smilovává Hospodin nad těmi, kdo se ho bojí. Neboť on ví, z čeho jsme utvořeni, má v paměti, že jsme jen prach“* (verše 13-14). Uvědomme si, že toto se stalo o to více pravdou, když Syn Boží přijal lidské tělo. Když se Bůh stal člověkem, otevřel se tomu, co by jako Bůh nezakusil: slabosti, omezení a dokonce i pokušení ke zlu. Pokoušený Kristus z vlastní zkušenosti zná bitvy, kterým čelíme. Soucítí s naší nepříjemnou situací a touží poskytnout všechnu pomoc, kterou potřebujeme.

Jako každá ctnost roste i odvaha cvičením. Bojujme s pohodlím. Naše doba je nejpohodlnější věk, který si kdy lidé užívali. Vede ovšem ke změkčilosti a zbabělosti. Postní doba je skvělou možností. Odepření si některých zbytečných pochutin: sladkostí, alkoholu, kávy, cigaret, televize či internetu, kromě nutně vykonávané práce či studia jsou možnostmi sebezapření. Denním sebezapřením odoláváme těmto výzvám k potěšení a získáváme sílu proti pokušení a „světáctví“ (častý výraz pp. Františka). Pohled do světa sportu, a nejenom vrcholového, nás může povzbudit. Lidé, často mladá, kteří přijali výzvu něco dělat se svým tělem a zdravím dnes sdílejí na internetu, jak je posunula vnitřní disciplína: ráno dříve vstát a třeba si dát i studenou sprchu, promyslet si v klidu, co budu ten den dělat, kdy si udělám čas na procházku či běh venku, kdy si zdravě podle dobrých návodů zacvičím, co budu jíst, abych nepřibíral, ale ani tělo aby nebylo podvyživené, kdy půjdu spát, aby měl alespoň sedm hodin spánku. K tomu všemu si vytyčí cíle, čeho chtějí dosáhnout. Říkají, že takový disciplinovaný rámeček života se dá použít na jakýkoli rozvoj. Přesně to platí i o duchovním životě. Všimněme si, jak je modlitba v rodinách zanedbávána. Nelze na ni najít čas ale všichni sedící u televize a plkající na sociálních sítích. V pátek se jí maso, pije alkohol, kouká se na televizi, jedí brambůrky, pije káva. Jít v pátek na adoraci nebo do kostela? „Jste se zbláznili, říkají.“ Sportovec nemyslí, že by něco odříkáním a disciplinovaností ztratil, ale naopak ukazuje krásné výsledky.

Stěžování ní si, že něco nejde, nebo je obtížné, není nikdy dobrou odpovědí na cokoli. Odvážný člověk si nestěžuje. Bere strádání jako příležitost křesťanského tréninku v duchovní válce. Reptání, kňučení, stěžování si: to je chování rozmazleného děcka, ne křesťana. Stěžující si duch bere naše vnitřní odhodlání - naši odvalu. Pozvěme Ducha Svatého, aby nás vedl cestou odvahy.